

သေတံသစ်အလင်္ကာ

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

SUE
HYET
QUINN

ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံ၊ မစံ

ဤကိစ္စမှာ အလွယ်တကူဆုံးဖြတ်နိုင်မည့် ကိစ္စမဟုတ်ဟု ဦးတေဇာ
မောင် တွေးမြင် ထားပြီးသား။

အခြားမဟုတ်။ တူတော်မောင်အတွက် လက်တွဲဖော်၊ ကြင်ယာတော်
ရွေးချယ်သောကိစ္စ။

ဝါတွင်းသုံးလလုံး မပြတ်ရွာခဲ့သောမိုးသည် ဝါကျွတ်သည့် တိုင်ပြီး
ဆုံး ခြင်းမရှိသေးပေ။ မုတ်သုံမိုးက ဆုတ်ခွာမည့် ဟန် ပြင်နေသော်လည်း
ကပ္ပလီ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော် တောင်ပိုင်းတွင်
တိမ်အသင့်အတင့် ထူထပ်လျက်ရှိသည် ။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရောက်ရှိနေ
သော မိုးတိမ်မည်းတို့ သည် ဖွဲ့ဖွဲ့ရွာလိုက်၊ သဲသဲရွာလိုက်၊ တိတ်လိုက်၊ ရွာ
လိုက်နှင့် မို့ ဦးတေဇာမောင်သည် လမ်းလျှောက်မထွက်နိုင်။ တိုက်ခန်း
ထဲမှာ ပင် ခေါင်းလှည့်၊ ခါးချိုး၊ လက်မြှောက်၊ ခြေကား လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်
ရင်း အတွေးတို့ က ဟိုရောက်သည် ရောက်။

ဦးတေဇာမောင်၏ ညီ ဦးအာကာအောင်တွင် ဝင်းထွတ်ကျော်ဆို
သော သားတစ်ဦးရှိသည် ။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည့် အပြင်
သားအဖိုးတန်လေးမို့ သားအတွက် ဇနီးမယားကောင်း တစ်ယောက်ကို
စံနှုန်းများ စွာ သတ်မှတ် ရှာဖွေသည် ။ သူ့ညီဇနီးမောင်နှံသည် အခြား
ကိစ္စတွင် စိတ်သဘောထားချင်း အမြဲတိုက်ဆိုင်ချင်မှ တိုက်ဆိုင်ကြမည်။

သားအတွက် ချွေးမလောင်း အရည်အချင်း ရေးဆွဲရာတွင် မူ စိတ်တူကို ယုံတူဖြစ်ကြသည်။ ။

ဦးတေဇာမောင်သည် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခြင်းကို ခဏရပ်နားပြီး မှတ်မိသမျှ ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ။

"တစ်၊ ရုပ်ရည်တင့်တယ်ရမည်။ နှစ်၊ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ရှိရမည်။ သုံး၊ မိန်းမပီသစွာ ပြောဆိုနေထိုင်တတ်ရမည်။ လေး၊ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်ရမည်။ ငါး၊ ယောက္ခမနှင့် လူကြီးမိဘများကို ရိုသေလေးစား သူဖြစ်ရမည်။ ခြောက်၊ နာမည်ဆိုး နာမည်ပျက်မရှိစေရ။ ခုနစ်၊ မွေးရာပါ အနာရောဂါ မရှိစေရ။ ရှစ်၊ အကောင်းမြင်တတ်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်ရမည်။ ကိုး၊ မျိုးရိုးကောင်းသူဖြစ်ရမည်။ တစ်ဆယ်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲသူဖြစ်ရမည်။ ဪ...ငါ့တူအတွက် မိန်းမရှာဖို့ စံသတ်မှတ်ချက်တွေ က များ ပါဘိ"

သူတို့ ဇာတိမြေမှ ရန်ကုန်သို့တက်လာ၍ ကြီးပွားချမ်းသာနေသော ဦးသူရထိုက်တွင် သမီးချည်းပဲ လေးယောက်ရှိသဖြင့် သူ့ညီထံ ဖုန်းဖြင့် အသိ ပေးပြောကြားသည်။ ။

"မောင်အောင်ရေ၊ ကိုသူရထိုက် သမီးတွေနဲ့ ဆိုရင်ကော"

"မဖြစ်ဘူး အစ်ကို။ သူတို့ က အပျိုကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ သားနဲ့ မလိုက်ဖက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ သားနဲ့ ပညာအရည်အချင်းကွာတော့ အတွေးအမြင်တူမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မဖြစ် နိုင်လောက်ဘူးအစ်ကို"

"ဒါဖြင့် ငါ့မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်သောင်းသမီးလေးက တက်သစ်စအဆိုတော်လေးကွ၊ လှတာကလည်း ကြွေရုပ်လေးအတိုင်းပဲ"

"လှလည်း လှ၊ ငယ်လည်း ငယ်၊ နာမည်တက်စကလေးမဆိုတော့ အစ်ကိုတူနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီကောင်က ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးကြီးကြီး၊ နေရာကောင်း ကောင်းရထားပေမယ့် လူ့အကြောင်းကို နောက်ကျတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မလိမ်မိုး မလိမ်မာမိန်းမဆိုရင် ဒီကောင်စိတ်ညစ်ရမှာ ။ ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပေးပါ အစ်ကို။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ကြည့်ရှုရွေးချယ်နေပါတယ်"

သည် နေရာမှာ ဦးတေဇာမောင်၏ ဇနီး ဒေါ်သိင်္ဂီဝင်းရွှေတို့ က ပြတ်သားသည် ။

"ဖူးစာပါရင် ရကြမှာ ပဲ။ ဖူးစာမပါရင် ကွဲကြမှာ ပဲ။ အကောင်းတော့ လူတိုင်းကြိုက်ကြတာပေါ့။ မိန်းကလေးဘက်က ယောက်ျားကောင်းရှာမယ်၊ ယောက်ျားလေးဘက်က မိန်းမကောင်းရှာမယ်။ ကြည့်တော့ကြည့်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမောင်ရယ်၊ ကိုမောင်လည်း သိပါတယ်။ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူး ဆိုတာ။ တကယ်ချစ်ရင် အကောင်းတွေ အဆိုးတွေ ဘာမှ မမြင်တော့ဘူး။ နှလုံးသားကို ဦးစားပေးပြီး ရွေးချယ်ကြတာ။ ကိုယ်တွေလည်း ဒီလိုနဲ့ အိမ်ထောင် ကျလာတာ။ ဒီတော့ ရှင့်တူကိစ္စမှာ ဘာမှ ဦးနှောက်အစားခံမနေနဲ့ ။ ဟို မိန်းကလေးနဲ့ ငါတူနဲ့ သင့်တော်မယ်။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ငါတူနဲ့ ဆိုရင် သင့်မြတ် မလား လိုက်ကြည့်မနေနဲ့ ။ ရှင့်ညီမှာ လည်း လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်း၊ လုပ်ငန်းရှင် အသိုင်းအဝိုင်းရှိနေတာ၊ စိတ်ကြိုက်ရွေးကြစမ်းပါ၊ ဖူးစာပါရင် ဆုံကြမှာ ပါ"

ဦးတေဇာမောင်တို့ ငယ်ရွယ်စဉ်ကလည်း ဖူးစာရှင်ကို ဝေးဝေးသွားမရှာခဲ့ရ။ တစ်ရုံးတည်းသားချင်း တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသည် ။ ဦးတေဇာမောင် မှာ မိဘများ သဘောတူထားသော မိန်းကလေးရှိခဲ့ဖူးသလို

ဒေါ်သိင်္ဂီဝင်းရွှေ မှာ လည်း ချစ်သူဟောင်းရှိခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ဌာနတည်းတွင် အတူတူတာဝန် ထမ်းဆောင်ကြရင်း မြင်ဖန်များ တော့ လှလာသည်။ ကြားဖန်များ တော့ နားဝင်ချိန်လာသည်။ ကိုယ်စားလျှင် သူ့ကိုကျွေး၊ သူစားလျှင်လည်း ကိုယ့်ကိုကျွေး။ အနေနီးရာမှ နှလုံးသားချင်းနီးစပ်ခဲ့သည်။ ဦးတေဇာမောင်က မိဘများ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သလို ဒေါ်သိင်္ဂီဝင်းရွှေကလည်း ချစ်သူဟောင်းများကို မေ့ထားခဲ့သည်။ နှစ်ဦးသဘောတူ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးကာ သစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသင်းနေ ထိုင်ခဲ့သည် မှာ သမီးလေးတစ်သက်ပင်ဖြစ်သည်။

သမီးလေးက အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီးပြီ။ အလုပ်အကိုင်လည်း ရှိနေပြီ။ ပင်စင်စား မိဘနှစ်ပါးကို သူကပင် တစ်ပြန်တစ်လှည့်ကျွေးမွေးထောက်ပံ့နေ သည်။ သူ့ဌာနမှာ အရာရှိမကြီး ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်မှာ တော့ ကလေးသဖွယ် မိဘကို တိုးကပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတေဇာမောင်နှင့် ဒေါ်သိင်္ဂီ ဝင်းရွှေတို့ အဖို့ သမီးလေးအိမ်ထောင်ချဖို့ အရေးကို မေ့ပင်မေ့ထားလိုက်သည်။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သူတို့ နှင့် နေလေ၊ သဘောကျလေပင်။

ဦးတေဇာမောင်က သမီးအတွက် စိတ်မပူသော်လည်း ဦးအာကာအောင်မှာ သားအတွက်စိတ်ပူပန်နေရသည်။ ဦးအာကာအောင်သည် ငယ်စဉ် ကတည်းကပင် ရည်မှန်းချက်ကြီးသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးသည်။ ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့ ကို အစဉ်ကြိုးစားနေသူမို့ လှုပ်ရှားမှုများက တက်တက်ကြွကြွရှိသည်။ စကားပြောလျှင် မာန်ပါသည်။ အားရှိသည်။ အစိုးရအလုပ်မှ စောစောစီးစီး နုတ်ထွက်၍ ကုမ္ပဏီတည်ထောင်သည်။ အောင်မြင်သင့်သလောက် အောင်မြင် ကာ ချမ်းသာသင့်သလောက် ချမ်းသာနေပြီ။ တစ်ဦးတည်းသော သားကို နိုင်ငံရပ်ခြားပို့၍ ပညာသင်စေသည်။ သားကလည်း တစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက်

လိမ္မာယဉ်ကျေးသည် ။ ဉာဏ်ပညာထူးချွန်ထက်မြက်သည် ။ စာရင်းအင်းနှင့် ဆိုင်သော ဘွဲ့များကိုရရှိပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ပင် အလုပ်လုပ်သည် ။ ကံကောင်းချင်တော့ သူ့အလုပ်လုပ်သော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီသည် ပြည်တွင်းသို့ လာ၍ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်သဖြင့် တူတော်မောင်ပါလာသည် ။ ကုမ္ပဏီသူဌေး အဘိုးကြီးက သူ့ကိုယုံကြည်သည် ၊ အားကိုးသည် ။ သူကလည်း ယုံကြည်ထိုက်၊ အားကိုးထိုက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည် ။ ဤနေရာတွင် သူ့အဖေ အာကာ အောင်၏ ကျွမ်းကျင်မှု၊ ကူညီမှုများ လည်း ပါပေလိမ့်မည်။

ဦးတေဇာမောင်၏ တူ ဝင်းထွတ်ကျော်က သူ့အဖေလိုမည်းမည်းပုပုမဟုတ်၊ အမေတူသဖြင့် အရပ်ရှည်ရှည် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်။ ကုတ်နှင့်ဘောင်း ဘီရှည်ဝတ်ထားလျှင် နိုင်ငံခြားသားဟု ပင် ထင်ရသည် ။ လက်ပြင်ကုန်းသယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း သူ၏ ဂုဏ်ဒြပ်အောက်တွင် ဖုံးကွယ်သွားသည် ။ ရာထူးအားဖြင့် မြန်မာပြည်ရုံးခွဲမှာ သူကအကြီးဆုံး။ နိုင်ငံခြားသားသူဌေးက သူ့ကို အလုံးစုံလွှဲအပ်ထားသည် ။ လစာငွေ ဒေါ်လာဆိုလျှင်လည်း မက်လောက် စရာပမာဏ ပေးထားသည် ။ ဒေါ်လာဥ အုပ်ပေးနေသော သားအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်မှုများ သည် ဦးအာကာအောင်တို့ လင်မယားအပေါ် နေ့စဉ်ဖိစီးနေသည် ။ သူ့သား ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းနေသော မိန်းကလေး များကြောင့် ရင်မနေကြရသည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ကြည့်မြင်လျှင် တိုက်၊ ကား၊ ကုမ္ပဏီ၊ ဝင်ငွေ ပြည့်စုံနေသော သူတို့ မိသားစုတွင် ပူပင်စရာမြူမျှမရှိကြဟု ထင်ရသော်လည်း

ပုထုဇဉ်ဘဝမှာ သောကနှင့် ကင်းချင်လို့ မရ၊ ဒုက္ခနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်လို့ မရ။ သားကောင်းတစ်ယောက်ကိုအပြင်သို့ လွင့်မသွားစေဘဲ သူတို့ ချုပ်ကိုင်မှုအောက်တွင် အထက်တန်းကျကျ၊ အပိုးကျိုး၊ ပိပြားနေမည့် ချွေးမမျိုးကို ရှာဖွေနေကြသည်။ သူ့ညီလင်မယားသည် အဘယ်မျှကြိုးစားရှာဖွေနေသည် ကို သူ့ထံ တယ်လီဖုန်းဆက် ပြောကြားသည် ကိုပင် ကြည့်တော့။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူသိသူတတ်နေထိုင် တတ်သော ဦးအာကာအောင်သည် အစ်ကိုထံမှ အကူအညီရယူခြင်း၊ တိုင်ပင်ခြင်း ပြုလုပ်တတ်သူမဟုတ်။ သားတော်မောင် အရေးကိစ္စမှာ တော့ တော်တော် ပူပင်နေပုံရသည်။ ယခင်က တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါတယ်လီဖုန်း မဆက်တတ်သော ညီက တစ်ပတ်အတွင်း သုံးကြိမ်ရှိပြီ။

သူက ‘ဟဲလို’ ဟု ပင် မလုပ်ရသေး၊ ဦးအာကာအောင်အသံက အလျင်ထွက်လာသည်။

"အစ်ကိုရေ၊ ဒီတစ်ခါကြားရတာက အပြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ။ ရုံးထဲမှာ ဖြစ်နေတာ။ သားက သနားတတ်တာ၊ အားနာတာကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး။ ဒါ ပျော့ညံ့တာပဲ။ မိန်းမတွေကလည်း သနားအောင်ပြောတတ်၊ မူတတ်၊ နွဲ့တတ်တယ်"

"ဘယ်လိုအကြောင်း ပေါ်ပြန်ပြီလဲ မောင်အောင်"

"ဘယ်လိုက ဘယ်လိုစပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ သားရဲ့ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာမလေးပေါ့။ ရုပ်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ ပညာက လည်း ဖြ တက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးဘက်က သာမန်ပဲ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလည်း များ တယ်။ ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း နယ်မှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ကြတာတဲ့ ။ အမေက ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါသည် ၊ အဲဒါ ကို သားကသနားလို့ တဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ နေရာပေးတ

ယံ၊ မျက်နှာသာပေးတယ်။ နေ့လယ်စာတောင် အတူတူစားကြတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားတယ်။ အဲဒါမျိုးနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ "

"မင်းကလည်း ကွာ၊ မိန်းကလေးနှစ်ပါးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရိုးသား ကြိုးစား စာရိတ္တကောင်းရင် ပြီးတာပဲကွာ။ မင်းတို့ ချမ်းသာနေတာပဲ၊ မင်းသား နဲ့ ရရင် ချမ်းသာလာမှာ ပေါ့။"

ဦးတေဇာမောင်က စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ရိုးရိုးပြောသော်လည်း ဦးအာကာအောင်သည် အရွဲ့တိုက်ပြောသည် ဟု ထင်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ဦးတေဇာမောင်က သူ့ညီကို စိတ်မကွက်ဘဲ ပြုံးလို့ သာနေသည် ။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာသော် ဦးတေဇာမောင်က ပြေရာပြေကြောင်း စတင် ဖုန်းဆက်သည် ။

"ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင့်သားနဲ့ ရုံးက မန်နေဂျာမလေး ကိစ္စ"

ဦးအာကာအောင်ဘက်မှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည် ။

"ဟင်း...၊ မန်နေဂျာမကို လခငါးလစာပေးပြီး ထုတ်လိုက်ပြီ။ သူ့ ပညာ၊ သူ့အရွယ်နဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ အလုပ်ပြန်ရနိုင်မယ်။ ငါးလစာဆိုတာ မနည်းပါဘူး။"

ဦးတေဇာမောင်လည်း "ဪ" တစ်လုံးသာ ပြန်ပြောနိုင်သည် ။ သူ့မှာလည်း မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရင်း ချွေချွေတာတာ၊ ခြိုးခြိုးခြံခြံဝတ်စားနေရှာသော သမီးလေးရှိသဖြင့် အလုပ်ထုတ် ဖယ်ရှားခံလိုက်ရသည့် ကလေးမ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာသည် ။

သည့် နောက် တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ကြသော်လည်း ဦး
တေဇာမောင်သည် သူ့ညီအကြောင်း၊ သူတူအကြောင်းတို့ ကို အမြဲနားစွ
င့် နေသည် ။ သူ့မိန်းမ ဒေါ်သီဂီဝင်းရွှေကတော့
သူ့ကိုသတိပေးစကားအမြဲ ပြော သည် ။

"ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး အေးအေးနေနော်၊ သူများ မိသားစုအရေး
မှာ မပါချင်နဲ့ "

"ပါချင်လို့ ပါတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့သားအတွက် သင့်တော်တဲ့ မိန်းမ
တွေ့ရင် ပြောပါဆိုလို့ ပါနေရတာ "

"ကိုယ်က ပြောတော့ကော လက်ခံကြလို့ လား။ ကြက်တူရွေးက
တော်တော် မယ်ဘော်က ကဲနေတာပါရှင်"

ဒေါ်သီဂီဝင်းရွှေပြောလည်း ပြောစရာ။ ဝင်းထွတ်ကျော်ထက် သူ့မိဘ
တွေက ပိုကဲနေကြသည် ။ ရုပ်လှသော်လည်း ပညာနည်းလို့ ၊ ပညာရှိ
သော် လည်း ငွေမရှိလို့ ၊ ငွေရှိသော်လည်း စာရိတ္တမကြိုက်လို့ ၊ စာရိတ္တ
ကောင်းပြန် တော့လည်း ထက်ထက်မြက်မြက်မရှိလို့ ၊
ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိပြန်တော့ လည်း လည်လွန်းလို့ ၊ လည်လည်ဝယ်
ဝယ်ရှိတော့လည်း ယဉ်ကျေးမှုမရှိလို့ ၊ ယဉ်ကျေးမှုရှိတော့လည်း
ရိုးလွန်းလို့ စသဖြင့် အပြစ်လွတ်သော ချွေးမလောင်း ကို ရွေးချယ်လို့ မ
ရသေးပေ။

ဦးတေဇာမောင်က သူ့ညီ ဦးအာကာအောင်ထံ ဖုန်းမဆက်တော့ဘဲ
တူတော်မောင် ဝင်းထွတ်ကျော်ထံ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်သော်လည်း

"နိုင်ငံခြားခရီးစဉ် သွားနေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ နေပြည်တော်

ရောက်နေပါ တယ် ခင်ဗျာ၊ အစည်းအဝေးထိုင်နေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဧည့်သည် ရောက်နေပါ တယ်ခင်ဗျာ၊ စက်မှုဇုန်ကို သွားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လူကြီးခရီးစဉ်နဲ့ ပါသွားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ငြိဃူ မှာ ဟောပြောနေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနနဲ့ အင်တာဗျူးရိုက်နေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကုန်စည်ပြပွဲမှာ ဖဲကြိုးဖြတ်ဖို့ ပြင်နေပါ တယ်ခင်ဗျာ..." ဆိုသော စကားထိုထိုများ သာ ပြန်ကြားရ၏။

နေ့မအားသော် ညအချိန်အားမည်ထင်၍ ဖုန်းဆက်သည့် အခါ ပါတီရောက်နေသလိုလို၊ အနှိပ်ခံနေသလိုလို၊ ဂေါက်ရိုက်နေသလိုလို၊ ရေကူးနေသလိုလို၊ ကာရာအိုကေမှာ ဧည့်ခံနေသလိုလို၊ စတိတ်ရှိုးရောက်နေသလိုလို၊ မယ်ရွေးပွဲမှာ အကဲဖြတ်ဒိုင်လုပ်နေသလိုလို...အတော်များပြားသည့် အလုပ်တွေပါလား။

သည် တော့လည်း လည်လွန်းသည့် ဘီး၊ ချေးနင်းမိဆိုသလို တူတော်မောင် ဝင်းထွတ်ကျော်တစ်ယောက် မသူတော်များ နှင့် တွေ့ဆုံ၍ မဖြစ်သင့်သည် တို့ ဖြစ်မည်ကို ဦးတေဇာမောင်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဝင်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် သားကောင်းတစ်ယောက် မွေးထားသော ညီတော်မောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အပူကို ကိုယ်ချင်းစာမိပါပြီ။

တိုက်ခန်းမှာ မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိသဖြင့် တံခါးဖွင့် လိုက်သည် နှင့် ဆောင်းလေအေးက တိုးဝင်လာသည် ။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော နံနက်ခင်းလေနေ့ကို အဆုတ်ပြည့်မျှ ရှူသွင်းရှူထုတ် လုပ်နေစဉ် နောက် မှ ဖုန်းသံကြားသည် ။ ဦးတေဇာမောင်သည် စားပွဲဆီသို့

လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်သည် ။ ဦးအာကာအောင်ထံမှ ဖုန်းဖြစ်သည် ။

"စောစောစီးစီးပါလားဟေ့"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော့်လည်း ညကတစ်ညလုံး အိပ်မရတာနဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ။ ဘာအကြောင်းလဲ မမေးနဲ့ ၊ အစ်ကိုတူဝင်းထွတ်ကျော် ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပေါ့"

စကားပြောလျှင် အသံကျယ်ကျယ်ပြောတတ်သော သူ့ညီထံမှ ညောင်နာနာ၊ ဖျော့တော့တော့အသံကြောင့် ဦးတေဇာမောင်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေသည် ။

"လိုရင်းပြောရရင် မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ဆက်သွယ်တာပါ"

"အင်း... ၊ ဟုတ်ပါပြီ"

"မိန်းကလေးက လှတယ်၊ ငယ်တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ ဂုဏ်ရှိတယ်၊ ပြည့်စုံတယ်"

"ဒါဆို မင်းတို့ လင်မယား သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီနေတာပဲ၊ သဘောတူလိုက်ပြီလား"

"ဒါပေမဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်ကော မိန်းမကော၊ သားကောတစ်ညလုံး အိပ်လို့ မရဘူး"

အပျော်လွန်သွားလို့ လားဟု မေးလိုက်ချင်သော်လည်း မမေးတော့ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည် ။

"သူက ဝင်းထွတ်ကျော်တို့ သူဌေးအဘိုးကြီးရဲ့ မြေးပါ။ အသက် ၂၀ ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ သူဌေးကြီးက လိုလိုလားလား ဖုန်းဆ

က်ပြီး အကြောင်းကြားတာ"

အသံများ ပင် တုန်ရီနေသဖြင့် ဦးတေဇာမောင်လည်း အံ့သြမှ င်တက် သွားမိသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ သူတို့ နိုင်ငံခြားမှာ နေရမယ်တဲ့ ၊ သူတို့ ဘာသာပြောင်းရမယ်တဲ့ "

ဟုတ်ပြီ။ သည် လောက်ဆိုလျှင် ဦးတေဇာမောင် သဘောပေါက်ပြီ။ ဘာသာပြောင်းပြီး လက်ထပ်လျှင် ရွှေဘုံပေါ်စံရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လက်ရှိနေရာ၊ လက်ရှိရာထူး၊ လက်ရှိလစာငွေများ ရွှေ့လျော့မည့် ကိန်း။

အေးလေ၊ သူတို့ မိသားစု အိပ်မပျော်လည်း မပျော်နိုင်စရာဘဲ၊ ဦးတေဇာမောင်ပင်လျှင် ဆောင်းလေအေးအေးမှာ ချွေးလေးစို့လျက်။ ။

ကိုရိုးကွန်

১০) কলকাতা থেকে কলকাতা ফেরার টিকিট, ৬ ঘণ্টার মধ্যে ০ টি: ১০০ টি
১১) ১০ টি টিকিট

[illegible]

ආණ්ඩුවේ ස්වදේශික මුදල් ප්‍රතිපත්ති, සේවා සහ ප්‍රතිපත්ති
සම්බන්ධීකරණය, සහ ස්වදේශික මුදල් ප්‍රතිපත්ති, සේවා සහ ප්‍රතිපත්ති
සම්බන්ධීකරණය, සහ ස්වදේශික මුදල් ප්‍රතිපත්ති, සේවා සහ ප්‍රතිපත්ති

இவ் காலம் காலத்திலும், அந் தூய்மை மிகவும் உயர்ந்திருக்கிறது.
காலத்திலும், அந் தூய்மை மிகவும் உயர்ந்திருக்கிறது.
அந் தூய்மை மிகவும் உயர்ந்திருக்கிறது.

မုန်တိုင်း၏ ရေအလျင်မှာ

ပန်းပုဆရာဟု အမည်ခံဖူးသော်လည်း သစ်တုံးများကိုရွေ့စဉ် လူတိရစ္ဆာန် နာနာဘာဝဘာမှန်း မသိသည့် အရာများကိုသာ ထုခဲ့ပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စ တိုးလိုးတန်းလန်းနှင့် ပင် ဆက်မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့သည် မှာ ကြာလေပြီ။

သူ့အရပ်သူဒေသက လူတို့ သည် လူအဖြစ်ကို ပီပီပြင်ပြင်မရခဲ့ဟု သူထင်မြင်လာကတည်းကဖြစ်သည် ။ အင်္ဂတေနှင့် ဖြစ်စေ ရွှံ့စေးနှင့် ဖြစ်စေ ပြုလုပ်လက်စ ပုံတူခေါင်းပိုင်းများမှာ လည်း ဧရပ်ထောင့်တွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ။ ဆောင်းနှင့် နွေရက်များက နေ့ခင်းနေ့လည်တွင် သန်းပင်ဒဟတ်ပင်ရုံးပင်တို့ ပေါက်ရာ လျှိုထဲတွင် သစ်ရိပ်သစ်နွယ်တို့ ကြား တစ်ကိုယ်တည်းဧကစာကျင့်ရင်း ကုက္ကိုသားကို လူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်းရပ်တုထုဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သည် ။

တကယ်က မြင်းရောလူရောတသားတည်းဖြစ်သွားသော ရုပ်တုမျိုးကို ထုချင်နေခဲ့ရာ လူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် မြင်း၏ အသွင်တို့ ပေါင်းစပ်ဖို့ သူမှာ ခက်ခဲနေခဲ့သည် ။ ခုတော့ လျှိုတစ်ခုလုံး ရေတွေဖွေးလျက်။ သူထုလက်စရုပ်တုကိုပင် အနိုင်နိုင်သယ်၍ ဧရပ်ဘေးမှာ ချထားရသည် ။ ကျန်တစ်ပိုင်းတစ်စ သစ်တုံးများ နှင့် ရုပ်တုတချို့ကတော့ ရေမှာ မျောပါခဲ့ပြီ ။

လျှို၏ တောင်ဘက်မှာ ရေပြင်ကျယ်ကြီးရှိသည် ။
ထိုရေပြင်ကျယ်ကြီးကို တစ်ခါကတော့ မုန်းချောင်းဟု ခေါ်ခဲ့သည် ။ လျှိုနှင့် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ကုန်းရိုးတန်းကလေးတစ်ခုက ခြားထားရာမှ မုန်တိုင်း၏ နေ့ရက်များမှာ တော့ ရေပြင်က တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားခဲ့သ

ည် ။

သူတို့ ဒေသကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်ခဲ့သော မုန်တိုင်းမဟုတ်ပါ။ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ဖြတ်သန်းသွားသော မုန်တိုင်းသည် မိုး၏ နေ့ရက်များကို ကြောက်မက်စဖွယ် ပြောင်းလဲပေးခဲ့သည် ။ မုန်းဆည်နှင့် ကြီးအုံကြီးဝ နှစ်ခုကြားမှ ရွာကလေး တစ်ရွာဖြစ်သော သူတို့ ရွာကလေး၏ ရှင်သန်မှုကိုပင် တစတစ မြင့်တက်လာ နေသည့် ရေပြင်ထွက်ခြိမ်းခြောက်စပြုခဲ့ပြီ။

လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်က ထိုရေထဲမှာ သူတို့ ရွာဟောင်း၏ အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ရွာဦးစေတီတော်၏ ထီးတော်ကို ရေထဲမှာ မြင်တွေ့နိုင်သော်လည်း ရေထဲကြီးအောက်တွင် စေတီတစ်ဆူလုံး နစ်မြုပ်ခဲ့ရပြီမို့ ဆည်းလည်းတို့ အသံကား တိတ်လျက်။ ဥပုသ်ဇရပ်၏ အမိုးစွန်းမှ စုလစ်မွမ်းချွန်တို့ကို လှမ်း၍ မြင်တွေ့နိုင်သည် ။ ဧရာမကန်ကြီးတစ်ခုပမာ ဖြစ်သွားသော ရေထဲတွင် ခြောက်သွေ့သေဆုံး သွားခဲ့ရသော မန်ကျည်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ ၏ အကိုင်းအခက်တို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ အခြားအခြားသော သစ်ခြောက်ပင်တို့ သည် လည်း တချို့မည်းနက်လျက် တချို့ ဖြူရော်ရော်။

အမေစိုက်ခဲ့သော ဆိတ်ဖလူးပင်ကလေး၊ ခြံစည်းရိုးမှ ပေါက်ပန်းနီပင်။ ခြံထောင့်မှ ဆူးပုပ်ပင်နှင့် သနပ်ခါးပင်။ အားလုံးရေအောက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ အမေနှင့် အဘိုးအဘွားတို့ မြှုပ်နှံရာ ရွာအစွန်မှ သင်္ချိုင်းမြေ တချို့အုတ်ဂူများ ၊ တချို့မြေကမူမို့မို့ အားလုံးအားလုံးကို ရေထွက်ထပ်မံ၍ မြှုပ်နှံပစ်လိုက်သည် ။ အတိတ်၏ ရုပ်ပုံများ အမှတ်တရနေ့ ရ

က်များအားလုံးသည် လည်း မုန်းချောင်း၏ ရေထုအောက်တွင် မြုပ်နှံပြီး သားဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စိတ်ဝိညာဉ် တွဲလျက်ရှင်သန်နေသော်လည်း ၊ ကောင်းသော်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ရှာမတွေ့နိုင်သလိုခံစားရပြီ။

ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အနုပညာတက္ကသိုလ် ရန်ကုန်မှာ ပန်းပုဒုတိယနှစ် တက်နေဆဲ ရွာအသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရသဖြင့် သူပြန်လာခဲ့ရသည် ။ ပဲထွက်ကောင်းသော ယာခင်းများကို ဆုံးရှုံးရပြီးနောက် ရွာအသစ်၏ ယာ မြေကွက်မှာ အဖေက ယာအသစ်တည်ဖို့ သစ်ငုတ်များကိုရှင်းရင်း ပန်းဖျားဖျား ကာ သေဆုံးခဲ့ပြန်သည် ။ သူလည်း ကျောင်းသို့ ပြန်မသွား နိုင်။ အဖေတည် လက်စယာခင်းကို ဆက်၍ တည်ခဲ့ရသော်လည်း မြေ ဆီမြေနစ်ညံ့ဖျင်းလှသည် ။

ရွာဟောင်းမှ သစ်သားအိမ်အိုကြီးကို ရွာအသစ်သို့ပြောင်းရွှေ့စဉ် သစ်ဟောင်းသစ်ဆွေးတို့ တမ္မမ္မကြဲလျက် ပြန်သုံးမရတော့။ သစ်နှင့် ဝါးဝယ်ပြီး အိမ်သစ်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားစဉ်အဖေက ဆုံးသွားခဲ့သည် ။ အိမ်မြေယာမြေတို့ က လျော်ကြေးမရ။ ပြောင်းရွှေ့ကြေး ကျပ်ငါးထောင်သာရခဲ့သည် ။ ရွာကလူ တွေက သူတို့ ရသော ငါးထောင်ကျပ်ကို စုပေါင်းကာ ရွာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပြောင်းရွှေ့ဖို့ လှူကြသည် ။

ဆရာတော်မှာ ကောင်းသော်အမေ၏ မောင်ဝမ်းကွဲဖြစ်ရာ ကောင်းသော်အိမ်ပြန်မဆောက်နိုင်သည့် အတူတူ ငါ့ကျောင်းမှာ လာနေ၊ ကလေးတွေ စာသင်ပေးဟု ခေါ်သဖြင့် အိမ်ဟောင်းမှ ရနိုင်သမျှ သစ်တို့ ဖြင့် ဇရပ်ကလေး တစ်ဆောင်ဆောက်ကာ ကျောင်းဝင်းထဲရောက်လာခဲ့ရသည် ။ ရွာအထက်တန်း ကျောင်းသို့ ကျောင်းတက်သော ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ကျောင်းသားများကို စောင့် ရှောက်ပြီး ညဖက်စာသင်ပေးရသည် ။

ယာခင်းကိုတော့ ညီဝမ်းကွဲဇော်ထွန်းတို့ မိသားစု လက်အပ်ကာ လူငှားခလည်း မတတ်နိုင်သည် မို့ ငါ့ကိုသုံးပုံတစ်ပုံပဲ ပြန်ပေးကွာဟု ပြောထားခဲ့သည်။ သူတို့ ယာအကွက်တွေက တောင်စောင်းမှာ မေးတင်နေရာ မိုးရာသီဆိုလျှင် ကြွထားသမျှ မျိုးစေ့တွေက ရေမှာ မျောကုန်တော့သည်။ ကံအားလျော်စွာ အပင်ကလေးတွေ ပေါက်လာတော့လည်း ဆောင်းရာသီမှာ ရေအတွက်က ပူရပြန်သည်။ ပေ ၃၀၀ ကျော်မြင့်သော တောင်စောင်း ကုန်းမြင့်လေးက ယာခင်းမို့ ရေရဖို့ မလွယ်။

ယာတွေမဖြစ်ထွန်းလေတော့ ရွာထဲကလူငယ်လူလတ်တွေ ထိုင်းကိုသွား အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ဇော်ထွန်းတစ်ယောက်က အမေအိုကြီးကြောင့် ယာမဖြစ်လည်း တောင့်ခံနိုင်သမျှခံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ကြွေးတွေထပ်လာတော့ ဇော်ထွန်းလည်း မတတ်နိုင်။ ရွာအသစ်မှာ တော့ ရွာမှ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားသူတို့ ၏ အိမ်ခြံမြေများမှာ ပေါင်းပင်တွေ တောထကျန်ခဲ့သည်။ တချို့လည်း မိသားစုလိုက် ထွက်သွားကြရာ ခရီးခရိုင်အိမ်များ တောပင် ချုံပင်လွှမ်းလျက် ခြံစည်းရိုးပျက်နေသော အိမ်များကိုတွေ့ရသည်။

ဇော်ထွန်းက တစ်ညမှာ သူ့ဇရပ်သို့ရောက် လာပြီး-

"ငါနွားတွေ ရောင်းလိုက်ပြီ"

"ဟင် ဘာလို့လဲ"

"ထိုင်းသွားမလို့ ၊ ငါတို့ အိမ်နားက ကိုရဲကျော်တို့ လုပ်တဲ့ စက်ရုံမှာ သွားလုပ်တော့မယ်၊ စရိတ်ငြိမ်းတစ်လ သုံးသိန်းလောက်စုမိတယ်ပြောတာ"

"သေချာရဲ့ လားကွာ"

"မင်းလည်း လိုက်ခဲ့ပါလား ကောင်းသော်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေတာ ဘာလုပ်မှာလဲ"

"ငါလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကလေးတွေ စာသင်ရဦးမယ်ကွ"

ထိုညက ဇရပ်၏ ဝရန်တာလေးတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုယ်စီဖွာရင်း ကောင်းကင်မှိုင်းမှိုင်းကို ကြည့်နေမိကြသည်။ ။

"ပိုက်ဆံစုမိမှ မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်နိုင်မှာ ပေါ့"

ဇော်ထွန်းက ခပ်လေးလေးပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒေါ်လေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အငယ်မဆီသွားပို့လိုက်တော့မယ်၊ အမေ့ကိုတော့ သနားပါတယ်ကွာ"

ဇော်ထွန်းပြောရင်း အသံတိမ်သွားသည်။ ။

"ယာကရော"

"မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ကပွိယကြီးကို နွားစာပြောင်းပဲ ကြဲခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ ငါတော့မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းကော ဘဘုန်းနားမှာ ပဲနေတော့မလို့ လား၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုချည်းပဲ နေသွားနိုင်မှာလား"

ကောင်းသော်က ဇော်ထွန်းစကားကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။
ပြီးမှ -

"မင်းမှာ ပတ်စပို့ရှိလို့လား"

"ပတ်ပို့ဘာလဲ ပတ်ပို့က"

"နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြောတာ"

"သိဘူးကွာ၊ ရွာကလူတွေ သည် လိုပဲ သွားနေကြတာပဲ၊ ငါနားမလည်ဘူး"

ဇော်ထွန်းအသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။

ရန်ကုန်မှာ ရှိစဉ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အတူ ပတ်စပို့ရုံးကို လိုက်သွားဖူးတာ သတိရသည် ။ လူငယ်လူရွယ်တွေ အမျိုးသမီးငယ်တွေသာမက အသက် ၃၀ ကျော် ၄၀ ကျော် တောသူတောင်သား ကျားရောမပါ ကျိတ်တိုးနေကြသည် ။ ထိုစဉ်ကတော့ ရွာလည်း မပြောင်းရသေးရာ ဘာကြောင့် သည် လောက်သွားကြမှန်း သူနားမလည်နိုင်ခဲ့။

သူက ဇော်ထွန်းကို ဘာမျှပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့။ မိုးတိမ်မိုးသားများကိုသာ ငေးကြည့်နေခဲ့သည် ။ ဇော်ထွန်းထွက်သွားပြီး နောက်ရက်များတွင် လျှို့ဝှက်သို့ သူဆင်းကာ လူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်း ရပ်တုကိုထုဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းပင်။

ဂရိဒဏ္ဍာရီလာ မြင်းတစ်ပိုင်းလူတစ်ပိုင်းရပ်တုများကို သူကြည့်မြင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဝေဒနာနှင့် ပြီးလျက် အသက်ငင်လုလု မြင်းများကိုသာ ထုလုပ် ချင်နေမိသည် ။

လျှို့ဝှက်မှ အပင်များ ၏ အောက် ဟိုတစ်စုသည် တစ်စုရပ်တုများကို သိမ်းဆည်းဖို့ မစဉ်းစားလိုက်နိုင်ဘဲ ရေတွေကချောက်ထဲသို့ လျှံ၍ ဝင်ကာ လျှို့ဝှက်ခလုံးရေပြင်အတိ ဖြစ်သွားစေသလို ကျောင်းကိုပင်ဝန်းရံ၍ နေခဲ့ပြီ။ မိုးကမစဲ။ အနာဂတ်ရိုးမတောင်ရိုးတစ်ခုလုံး မှိုင်းလျက်။

တောင်ရိုးပေါ်မှာ မိုးတွေရွာပြီဆိုလျှင် မုန်းချောင်းကို စီးဝင်သည့်

တောင်ကျချောင်း များ သည် အရှိန်အဟုန်နှင့် ကျဆင်းလာတတ်သည် ။ ကြီးအုံကြီးဝဆည်၏ ရေလွှဲတံခါးနှစ်ခု ဖွင့်မရပိတ်မရဘဲ ပျက်နေသည် ဟု ကြားထားရာ မှန်မမှန်မသိသော်လည်း စိုးရိမ်နေကြရသည် ။ မြင့်တက်လာသော တောင်ကျရေထုကိုဆည်က မထိန်းနိုင်ဘဲ ဆည်ကျိုးမှာ ကို စိုးရိမ်နေခဲ့သည် ။ ဆည်၏ ရေလွှဲတံခါးမှ ရေများကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ချနိုင်မှ သာ သူတို့ ရွာရော ဆည်အောက်က ရွာတွေပါ ရေနစ်မြုပ်မသွားမှာ ဖြစ်သည် ။ ဆည်နှစ်ဆည်၏ ရေထုကြားမှာ တည်ရှိနေခဲ့သော သူတို့ ၏ ရွာအသစ်မှ ရွာသူရွာသားတို့ ၏ ကံကြမ္မာကား မရေရာခဲ့ပါ။ ကျောင်းပေါ်မှာ တော့ ဘုန်းဘုန်းကြီး၊ ဦးဇင်းလေး၊ ကပ္ပိယကြီးနှင့် အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းကျောင်းသား ဆယ့်နှစ်ယောက်။ ထိုကျောင်းသားလေးများမှာ ရွာနီးချုပ်စပ် ရွာများမှ ဖြစ်ရာ သူတို့ မိဘဆွေမျိုးများ အတွက် ပူပန်နေကြသည် ။ သူတို့ အားလုံးစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရေပြင်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည် ။

ရေထဲတွင် လိမ့်၍ လိမ့်၍ ပါလာသော သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ ၊ မျောပါလာသော နွားသေကောင်၊ ရေဖြင့် ဝကာဖောင်းကားလျက်။ သစ်ခက်များ နှင့် ငြိကာလိမ့်လာသည် ။ ရေတွေက နောက်ကျိုလှသည် ။ ကျောင်းပေါ်က ကြည့်လျှင် သစ်ပင်သစ်ခက်များ ကွယ်နေသဖြင့် သေချာမမြင်ရ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာ ကုန်းကမူမှ ရေပြင်ကျယ်ကြီးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးနောက် ကောင်းသော်သည် ရွာဘက်သို့ လှည့်ထားသော ပြတင်းများ ရှိရာ အခြမ်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်က တလိမ့်လိမ့် ရေလှိုင်းတွေလို လှိုက်တက်လာခဲ့သည် ။ သန္တာညိုတို့ ဘယ်လိုနေပါလိမ့်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းကုန်းမှ သည် နိမ့်ဆင်းသွားသော ရွာသွားလမ်းက လေးတွင် ရေတွေအပြည့်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ယာခင်းတွေအားလုံး ရေတွေ

ဖုံးလျက်။ ကပ္ပိယကြီး၏ နံစားပြောင်းခင်းပင် အညွန့်လေးများကိုသာ မြင်ရသည် ။

သန္တာညိုတို့ အိမ်နောက်ဖေးတွင် ချောက်တစ်ခုရှိရာ ခုလောက်ဆို ခေ ၂၁ က ၁ ထ ၁ မ ၂၁ ရေပြည့်နေလောက်ပြီ။ သူလေးလည်း ရေပြင်ကိုကြည့်ရင်း ကမ်းပါးပဲ့ကျကာ သူတို့ အိမ်ပါ မျောမှာ စိုးရိမ်လို့ နေလေမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ပိုမြင့်ရာ စာသင်ကျောင်းကုန်းပေါ်ကို ပြေးကြလေပြီလား။

ဇော်ထွန်းနှင့် မှ ရွယ်တူဖြစ်သော သန္တာညိုက သူ့ကိုအစ်ကိုလေးဟု ခေါ်တတ်ခဲ့သည် ။ ရွာဟောင်းမှာ တုန်းက အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ရာ မည်းမည်းဝိန်ရှည်ရှည် သည် ကောင်မလေးကို ငါးကျည်းခြောက်ကလေးလို့ စခဲ့ကြသည် ။ အခုတော့ ငါးကျည်းခြောက်ကလေးလည်း အရွယ်ရောက်လာကာ အသားအရေ စိုပြည်လန်းဆန်းလျက် မျက်လုံးရွဲကလေးများက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နေခဲ့ပြီ။

ငါးကျည်းခြောက်ကလေးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းချိုင့်လာပို့တိုင်း ကောင်းသော်၏ ဇရပ်သို့ ရောက်လာတတ်ခဲ့သည် ။ သူထုလက်စရပ်တုများကို ကိုင်ကြည့်ပြီး

"ဘာအရုပ်တွေလဲဟင် အစ်ကိုလေး"

"နင်က ဘာအရုပ်လို့ ထင်လို့ လဲ"

သူက မေးခွန်းဖြင့်သာ ပြန်ဖြေတတ်ခဲ့သည် ။ သန္တာညိုက

"သန္တာ ပိုက်ဆံရှိရင် အစ်ကိုလေးကို ကျောင်းဆက်ထားပေးပါတယ်"

သူ့ရုပ်တုများကို ငေးကြည့်ပြီး သူ့ကိုခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ ပြောတတ်သည် ။ ရံဖန်ရံခါမှာ တော့

"အို ရီးတင်လှသားလေး ဘာလုပ်နေလဲတော့၊ ကပ္ပိယကြီးမရှိလို့ ဆွမ်းချိုင့်လာလှယ် ပေးပါဦး"

"ဘာလဲ၊ အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ နင့်ပါသာနင် လှယ်လည်း ရရက်နဲ့ "

"လာပါဆို၊ ကြောင်တွေ နှိုက်စားကုန်မှာ ပေါ့"

"ဘာတွေများ ချက်လို့ လဲဟာ၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်နဲ့ ခံတက်ချဉ်သုပ်ပဲမို့လား"

"ငါးဥတစ်လေး ကြော်လာလို့ ပါဆို"

"ကြက်သားလေး ဘာလေး ချက်ပါဦးဟ၊ ကုသိုလ်ပိုရမှာ စိုးလို့ လား"

သူ့ကိုယ်လေးကို ဘေးစောင်းတိုက်ကာ-

"သူဌေး မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ အရုပ်တုဆရာရဲ့ "

ကျောင်း၏ ကျယ်ပြောလှသော နောက်ဖက်ဝရန်တာအနီး စားပွဲပေါ်တွင် ဆွမ်းဟင်းခွက်များ ကူလှယ်ပေးရင်း-

"ညည်း ဆယ်တန်းမဖြေတော့ဘူးလား"

"မဖြေတော့ဘူး၊ အိမ်မှာ သည် လောက်အလုပ်များ တာ"

"ပြန်ဖြေပါဟာ၊ ငါစာသင်ပေးမယ်လေ"

"ဖြေချင်ပါဘူး၊ အောင်မှာ မှ မဟုတ်တာ၊ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်ပဲလုပ်ချင်ပြီ။ အမေ့ကိုသနားလို့ သာချည့်"

"နိုင်ငံခြား သွားအလုပ်လုပ်တာ လွယ်တယ်များ ထင်လို့ လား"

"လွယ်လွယ် ၊ မလွယ်လွယ်ပေါ့၊ စားစရာမှ မရှိတာကို လယ်ကလည်း ရမှ မရဘဲ"

"အေးနော်၊ နင်တို့ အရင်လယ်တွေ နှမြောစရာ"

"မထူးပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်၊ သေမထူးနေမထူးပါဘဲ"

ကြောင်ဖြူလေး သုံးကောင်က သူတို့ အနား ရောက်လာသဖြင့် သန္တာ ညိုက ကြောင်လေးတစ်ကောင်ကိုပွေ့ချီကာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ။

"အိမ်ကိုတစ်ကောင်ခေါ်သွားရင် ကောင်းမလား"

"နို့မှ မခွဲသေးတာဟာ၊ နည်းနည်းကြီးမှ ယူပေါ့"

သန္တာညိုက ကြောင်ကလေးကို အသာချကာ

"တော်ပြီ တော်ပြီ၊ မယူချင်တော့ဘူး၊ ဇော်ထွန်းဆီကလည်း စာမ လာဘူးနော်"

"အေး"

"ဇော်ထွန်းကိုပြောချင်တာ၊ နင်အဆင်ပြေရင် ငါ့ကိုခေါ်စမ်းပါလို့ "

"ကိုရဲကျော်ညီမ မိပုံကတော့ ငါ့အစ်ကိုဆီ လိုက်သွားရအောင်တဲ့ မ ကောင်းဘူးလား"

"စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ ၊ နင်ထင်သလောက်မလွယ်ဘူး"

"အစ်ကိုလေးကလည်း ဘာမှ မသိဘူး၊ အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ် လေ၊ သွားတော့မယ်"

သန္တာညိုထွက်သွားတော့ တကယ်များ နိုင်ငံခြားထွက်သွားမှာ လား ဟု စိုးရိမ်နေမိပြန်သည် ။ ညဘက်ကလေးတွေကို စာသင်နေသော်လည်း စိတ်က သင်နေသောစာထဲမှာ မရှိပေ။

ဘုန်းဘုန်းကြီးက ရေဒီယိုနားထောင်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်တော့လည်း သူမကြား။

ခုလည်း သန္တာညိုတို့ ဘယ်လိုနေကြပါလိမ့်၊ ရင်ထဲမှာ မီးလိုပူ လာပြီး ပြေး၍ ပင် ကြည့်လိုက်ချင်မိသည်။ ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသည်။ ။ ရေတွေကုန်းမြင့်ထက်က ကျောင်းအောက်မှာ ပင် ခူးဆစ်ပေါင်လည်ထိရောက်ခဲ့ပြီ။ ရေထဲမှာ မြွေတွေ ပါလာမှာ စိုးရသည်။ ။ ကျောင်းအောက်ထပ်က ကျောင်းတိုင်မှာ ချည်ထားသော စက်လှေကို လှေကားဆီသို့ သယ်လာကြသည်။ ။ တစ်ယောက်ကပြောလိုက်သည်။ ။

"လျှို့ဝှက်ကတောကြီးမြွေဟောက်တွေ လှေထဲမှာ ဝင်ခွေနေရင် ပြီးပါလေရော"

လှေကြောင့် ရော ရေနင့် မိုးကြောင့် ပါ ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။ ။ ကပ္ပိယကြီးက ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုထိုးသည် ထိုးကြည့်သည်။ ။ စက်လှေ၏ ဝမ်းထဲမှာ ရေတွေ ကအပြည့်။

"ကောင်းသော်ရေ ရေတွေခပ်ထုတ်လိုက်ပါဦး"

ကျောင်းသားကြီးနှစ်ယောက် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး ရေများကို ကူခပ် ထုတ်ပေးနေကြသည်။ ။ ကပ္ပိယကြီးက

"ဟေ့ကိုကောင်းတို့ ပစ္စည်းတင်တာ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ သည်ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်ကုန်မှာ ရော သိရဲ့လား"

"ဘုန်းဘုန်းက တင်ဆိုတော့လည်း တင်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ပြေးစရာမြေမရှိ ဆိုတာခုမှ အစစ်ဗျ"

ထွန်းလင်းအောင်က လှေဝမ်းထဲက ရေတွေခပ်ထုတ်ရင်း

"အစ်ကိုလေးပြောတဲ့ နော်အေးသင်္ဘောလိုပေါ့၊ ကျောင်းကခွေးနဲ့ ကြက်တွေပါ တင်ရမယ်ထင်တယ်"

ကောင်းသော်က

"တို့ ကျောင်းကုန်းက ရွာကုန်းလောက်မြင့်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆည်ကျိုးရင်တော့ ရွာရော ကျောင်းရော အကုန်မြုပ်ကုန်မှာပဲ"

"အခုတော့ ပစ္စည်းတင်ပြီး ကုန်းရွေတာဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ရေထဲမှာ တုံးတွေမျောနေတော့ ရွာရောက်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား"

ထွန်းလင်းအောင်တို့ ရွာမှာ ကျောင်းရှိရာရွာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ရှိပြီး မုန်းချောင်း ရေပြင်ထုကြီးသာ ခြားထားသောရွာဖြစ်သည်။ ထွန်းလင်းအောင်က သူ့အဘွားအတွက် စိုးရိမ်နေသည်။ သူတို့ ရွာမှာ တောင်စောင်းသို့ တက်ပြေးလျှင် လွတ်နိုင်သော်လည်း အဘွားကိုဘယ်သူတွဲ၍ ခေါ်ပါ့မလဲ။ အမေကလည်း သန်သန်မာမာမဟုတ်။ ညီမလေး နှစ်ယောက်ကလည်း ကိုးနှစ်နှင့် ခုနစ်နှစ်အရွယ်မျှသာ။ အဖေက တိုင်းမြို့မှာ ပန်းရန်သွားလုပ်နေသည်။ ထွန်းလင်းအောင်၏ လက်တွေထုံကျည်လာသည်။ လက်တွေထက်ပင် ရင်ထဲကပို၍ နာလာသည်။ ထွန်းလင်းအောင်နှင့် အတူ ရေခပ်ထုတ်နေသော ဇော်ညွန့်က မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။ အဖေနှင့် အမေကို သတိရလှသည်။ သူ့ရွာက မုန်းဆည်နှင့် ကပ်နေသည့် ရွာ။ မြို့ကျောင်းမှာ မတက်နိုင်ဘဲ ဘုန်းဘုန်းကျောင်းမှာ လာနေရတာက သုံးလေးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ အဖေနှင့် အမေ အိမ်ထောင် ကွဲပြီးကတည်းကပင်။ ဘာကြောင့် ကွဲမှန်း ရေရေရာရာ မသိ

သော်လည်း မြို့ပေါ်မှာ အမေက သူတစ်ပါးအိမ်ကပ်နေခဲ့ရသည်။ သူက တော့ အဖေညီဦးဇင်းလေးရှိရာ သည် ကျောင်းမှာ လာနေခဲ့ရသည်။ အမေဘယ်ရောက်နေပြီလည်း သူမသိပါ။ ဆည်နားက မြို့ကလေးရော ရေအောက်ရောက်နေပြီလား။ အမေဘယ်လိုနေပါလိမ့်ဟု တွေးနေသည်။ ကပ္ပိယကြီးက

"ကိုကောင်း မင်းလှေနှိုးကြည့်ပါဦး၊ မင်းလှေနှိုးမှ နီးပါ့မလား"

ကောင်းသော်က ထွန်းလင်းအောင်ကို မီးပြခိုင်းပြီး စက်လှေနှိုးဖို့ ပြင်သည်။ ကပ္ပိယကြီးက ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ မိုးချုန်းသံကြီးနှင့် အတူ လေသံတဝေါဝေါ မြည်လာသည်။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတို့ သည် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ခတ်သံများ ကျောင်းသွပ်မိုးများ တရွမ်းရွမ်းမြည်သံများ ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် မိုးသီးမိုးပေါက်များက သဲကြီးမဲကြီးဖျန်းပက်တော့သည်။

မိုးကြောင့် ကောင်းသော်တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုသွားသည်။ စက်လှေ၏ မော်တာသံက ဒုတ်ဒုတ်မြည်လာသည်။ ခဏကြာတော့ ရပ်သွားသည်။ ဘုန်းဘုန်းက လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။ ဘုန်းဘုန်းကအော်၍

"ကောင်းသော်စက်သံ မမှန်ပါ့လား"

"တင်ပါ၊ ချေးကိုက်နေပြန်ပြီထင်ပါ့ ဘုရား"

ကောင်းသော်အသံကို လေသံမိုးသံကြောင့် ဘုန်းဘုန်းကြားပုံမပေါ်။ ဘုန်းဘုန်းနောက်မှာ ဓာတ်မီးထိုးရင်းလိုက်ပါလာသော ကပ္ပိယကြီးက အသံ ပြာအောင်ဝင်ပြောသည်။

"ဆီတွေက မူမမှန်ဘူးဘုရား၊ ဒီလှေကလည်း အိုပဲအိုလှပြီ"

"မောင်ထူးရာ မင်းစကားကြောင့် ကလေးတွေလည်း ကြောက်ကုန်

ပါဦးမယ်"

ဘုန်းဘုန်းက ခပ်မှန်မှန်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မိုးသံလေသံနှင့် ရောသွားသည်။ ထွန်းလင်းအောင်က

"ချီးမှ ပဲ၊ ရေခပ်ထုတ်တုန်း မိုးရွာလိုက်တော့"

စက်လှေကို တုံးတစ်တုံးက ဝင်ဆောင့်လိုက်သဖြင့် စက်လှေ ခါယမ်း သွားသည်။ ရုတ်တရက်လန့်သွားကြသည်။ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လျှင် ကောင်းသော် ဇရပ်နားမှာ ချထားခဲ့သော လူတစ်ပိုင်းမြင်းတစ်ပိုင်းရုပ် တုဖြစ်နေသည်။

"ဒါ ဒါ အစ်ကိုလေး မြင်းရုပ်ကြီး"

ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ကလည်း မှန်လှသည်။ ကောင်းသော်မှာ လှေ၏ အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးနေဆဲမို့ ပီပီပြင်ပြင်မတွေ့လိုက်ရ။

"ထွန်းလင်းအောင် ရေဆွဲဖမ်းထားလိုက်စမ်းပါ"

တုံးကချာချာလည်ထွက်ကာ ရေထဲမှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသည်။ ထွန်းလင်းအောင် လမ်းလှမ်းမမီသောအကွာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိမ့် ကာလိမ့် ကာမျောပါသွားသည်။ ဇော်ညွန့်က လိုက်ဆယ်ဖို့ ပြင်ပေမယ့် ရေစီးကသန်လှ သည်။ မြွေလည်း ကြောက်သည် မို့ ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။ ကောင်းသော်စက်လှေကလည်း စက်နှိုးမရ။ သူလူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်းရုပ်တုမှာ သစ်ပင်များ နှင့် ငြိကာအဝေးသို့ မျောမပါလောက်ပါဘူး တွေးနေသည်။ သည် ညသူတို့ အားလုံး၏ ကံကြမ္မာပင် မရေရာလှ။

သစ်တုံးတစ်တုံးကို ဘယ်သူကများ အရေးစိုက်နေမှာ တုံး၊ ကောင်းသော်တွေးရင်း မျက်ရည်စို့လာသည်။

ပန်းပုဆရာဟု အမည်ခံဖူးသော်လည်း သစ်တုံးများကိုရွှေစဉ် လူတိရစ္ဆာန် နာနာဘဝဘာမှန်းမသိသည့် အရာများကိုသာ ထုခဲ့ပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စ တိုးလို့ တန်းလန်းနှင့် ပင် ဆက်မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့သည် မှာ ကြာလေပြီ။ သူ့အရပ် သူ့ဒေသက လူတို့ သည် လူအဖြစ်ကို ပီပီပြင်ပြင် မရခဲ့ဟု သူထင်မြင်လာကတည်းက ဖြစ်သည် ။ လူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်းရုပ်တုက အဝေးဆီမျောပါကာ ချောင်းရေအလျဉ်မှာ ဖမ်းဆယ်မရအောင် ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကောင်းသော် အဖို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ ရေစီးထဲမှာ သူတို့ ဘဝတွေမျောပါမသွားအောင် မျှပင် ခုချိန်ထိသူမတတ်နိုင်တော့၍ ပါ။

သို့သော်လည်း ထိုညကသူတို့ ကံအားလျော်စွာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြဘဲ ရေဘေးမှ လွတ်ခဲ့ကြပါသည် ။ ရေကျကျချင်း ရွာဆီသို့သွားခဲ့ရာ ရွာ၏ မြေသားမှာ ပျော့၍ နူးနေလေသည် ။ နင်းလိုက်တိုင်း နိမ့်ဆင်းသွားသည် ။ အပြေးတစ်ပိုင်း ဖြင့်ပင် သန္တာညိုတို့ အိမ်ရှိရာသို့ သွားမိသည် ။ အိမ်အောက်ထပ်မှာ မည်သူမှ မရှိ။

"သန္တာ သန္တာ"

သူ့ခေါ်သံကြောင့် သန္တာညိုအမေ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည် ။

"ကောင်းသော်ပါလား၊ လာထိုင်လေ မိသန္တာတော့မရှိဘူး"

"ဘယ်သွားလဲ အဒေါ်"

"အေး ထိုင်းကိုသွားကြမလို့ တဲ့ ကွယ်၊ ရဲကျော်ညီမနဲ့ အတူ လိုက်သွားတာပဲ၊ မနက်က ရယ်သွားကြပြီ။ ရွာမှာ နေတော့လည်း သေမထူးနေမထူး မို့လား"

"ဘာလို့ လွှတ်လိုက်တာလည်း အဒေါ်ရယ်၊ ပြီးတော့

ရုတ်တရက်ကြီး"

"မင့်ညီမက အမေတို့ ဆင်းရဲလွန်းလို့ တစ်လနှစ်သိန်းစုမိဦး စားဖို့ တော့ ရတယ်ဆိုပြီး ရဲကျော်ညီမမိပုံတောင်သွားတာသူလည်း လိုက်မယ် ဆိုပြီး ပါသွားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ တချို့ရွာတွေ ရေမြုပ်ကုန်တာ။ တို့ သာကံ ကောင်းလို့ နော်၊ အဲဒါစိတ်ပျက်တာလည်း ပါရဲ့ "

ကောင်းသော်က ဘာမှ မပြောသာဘဲ ငိုနေမိသည် ။

မုန်တိုင်း၏ ရေအလျဉ်မှာ သူကိုယ်တိုင် ပါမသွားခဲ့သော်လည်း သူ့အ သည်းနှလုံးတွေ ပဲ့ကြွေ ပါသွားခဲ့ပြီ။ အရဲကိုးလိုက်တာ မိသန္တာရယ်လို့ တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့လာခဲ့သည် ။ ။

ခင်မြဇင်
